

Søndag den 6. april 2008

Fire refleksioner over dagens tekst: Joh 10, 22-30

Tema: *'Mine får lytter nemlig til min stemme'*.

Af Axel Grarup

1. Refleksion: To uger efter påske

Jeg oplever dagens tekst i lys af påskens begivenheder som vi var samlet om for kort tid siden. Det er godt det stadig er påske, og det er godt det er påskemorgen hver søndag, når vi fejrer gudstjeneste og markerer at lyset er stærkere end mørket.

De sidste af påskens beretninger handler om, at Jesu nærmeste genkender ham efter opstandelsen, at Jesus er nærværende og sammen med dem. De handler om Guds nærvær i vor verden og vore liv. Beretningen her om at lytte til Jesu stemme, minder mig om en påskeberetning om Emmausvandringen, hvor det handler om at genkende Jesus.

Jeg holder meget af den beretning, for den fortæller mig, at jeg ikke skal besvære mig hen eller op mod Gud. Gud er jo lige her ved min side. - Men måske har jeg det som disciplene, at jeg ikke altid kan genkende ham. Så fortæller dagens tekst, at det begynder med *'Mine får lytter nemlig til min stemme'*. Og i vor tid ved vi at netop stemmen er en markant del af identifikation.

De to disciple på vej til Emmaus gik og talte med Jesus, og alligevel genkendte de ham ikke. Det er altså ikke altid så lige til, som det i første omgang lyder.

De var så optaget af deres egen dagsorden, at de ikke genkendte Jesus - at de ikke lyttede rigtigt ind til ham. Deres dramatiske og travle dage fyldte dem helt, så de ved Jesus spørgsmål om, hvad de gik og talte om, standsede og så trist på ham og spurgte: *'Er du lige kommet til byen eller hvad?'* (Luk: 24,17-18)

2. Refleksion: Vores egen dagsorden fylder mest

Uanset hvem vi skal lytte til, er det et almindeligt fænomen, at vores egen dagsorden fylder meget. Vi lever i en verden som hele tiden kræver en ekstrainsats fra vore kompetencer, vore præstationer og til vores formåen.

Vi haster fra præstation til præstation, fra event til event, vi må endelig ikke bliver overset, vi søger opmærksomhed og dertil samler vi både rigdom og magt. Der er virkelig ikke noget at sige til, hvis vi ikke lytter ind til andre mennesker, når vi taler med hinanden. Og der er slet ikke noget at sige til, hvis vi ikke kan høre Jesu stemme, for Han er ikke pågående som en sælger og råber normalt ikke så højt som reklamerne i TV.

Og går det endelig op for os, at vi står overfor et menneske, hvor vi burde have lyttet til, er vi ofte hurtig med paraderne, undskyldninger og med at forsvare os selv. Vores undskyldninger kan være en lige så stor hindring for at lytte til en anden, som vores travlhed og fokus på vor egen verden.

Det er egentlig så enkelt, men vi kommer ofte til at gøre det så svært også for os selv.

3. Refleksion: Hvor skal jeg så vende øret hen, når jeg *'nemlig vil lytte til Jesu stemme?'*

Egentlig tror jeg at vi godt ved det, hvis vi tænker lidt efter. Og det er egentlig ikke spor mystisk.

Vores **bøn** er samtale med vores himmelske far. Vi kender det fra indledningen til fadervor *'Vor far du som er i himmelen'*. Men måske må vi tage os i, at vores samtale med Gud kun bliver os der taler. Måske misbruger vi samtalen (bønnen) til at fortælle Gud, hvordan han burde være. Enten er vi langt inde i vores egen dagsorden, eller også er vi for ivrige. Uanset hvad, bliver det dybest set os det kommer til at handle om.

Det virker modsat og uvant på os, at når vi taler med Gud, er det Gud det handler om. Vi glemmer, at bliver stille et øjeblik og lade ro falde på os. Det gælder for så vidt både når vi taler med mennesker og vores himmelske far.

På samme måde er det, når vi søger Gud i **Bibelen**. Vi har hovedet fuld af vores egen dagsorden og tilpasser teksten vores verden og glemmer at lytte til, hvad er det egentlig Gud vil sige os - hvad er det for en visdom der ligger bag ordene.

Og hvor tit oplever vi ikke også, at det først er efter vi har talt med et andet menneske, at det går op for os, at vi faktisk blev mødt med et smil, en venlighed, en god ide eller et tilbud om hjælp, som vi måske var for travle eller stolte til at tage imod. En skam.

For Gud kommer os også i møde **gennem andre mennesker**. Gud taler til os i verden omkring os.

4. Refleksion: Hvad er det egentlig Jesus vil sige mig og hvorfor skulle jeg lytte?

Jesus har noget på hjerte, der i styrke og trofasthed er bestemt af de sidste ord i dagens tekst: *Min far og jeg er en enhed*. Jesus brugte hele sit liv på at fortælle os det samme og han døde faktisk for at få dette budskab slået fast. Vi kan læse det hele i Ny Testamente, men her er kort hvad jeg hører han siger:

' Menneske, der har så travlt mest med de andre og dig selv. Du behøver ikke stå på tæer for at være god nok. Du behøver ikke anstrenge dig med at vise, hvad du dur til og være 'rigtig' for at livet lykkes. Du skal ikke leve i frygt for ikke at slå til. I mit rige er udgangspunktet, at du er mit elskede barn. Og vil du lytte til min stemme, vil jeg sætte dig fri, så du ikke skal leve som slave af dig selv og andre.

Du behøver heller ikke anstrenge dig for at gøre opmærksom på dig selv og sammenligne dig med andre.

Du skubber bare andre mennesker fra dig med dine spidse albuer og ender i ensomhed. Jeg har set dig. Jeg har øje for dig. Og bliver du stille et øjeblik, kan du høre jeg går lige her ved siden af dig og taler til dig, for jeg holder så uendelig meget af dig.

Og min kærlighed til dig er uden bagtanke og jeg svigter dig ikke. Det eneste der virkelig betyder noget i livet er den kærlighed, der ikke tænker på sig selv. Jeg ved godt det lyder omvendt, for hele den verden, du lever i, har erstattet kærlighed med magt og rigdom.

Tør du give slip, på al det som du stiver dig af med: fokus på dine præstationer og din kontrol af tingene, glæde over det du ejer og ønsket om at erobre ny rigdom og mere magt, og i stedet sætte kærligheden, hjertegløden, stærkere end døden i spil i dit liv?

Jeg ved godt det er svært for du kan ikke overskue konsekvenserne. Måske føler du, at du selv bliver mindre. Det er fordi i Guds rige, hvor kærlighed kommer før al andet, vokser jeg - Jesus dag for dag. Jeg kunne også sige, at kærligheden i dit liv bliver et ekko af min kærlighed til dig. For *Mine får lytter nemlig til min stemme*.

Jeg ved mere end nogen anden, at der skal mod til at give slip. Jeg har selv prøvet det.

Det er naturligt, hvis du vil tænke lidt over det. For det jeg siger, er så paradoksalt at det ikke kan forstås med hjernen alene, men også må forstås med hjertet. Det vil sige, du må tro det snarere end forstå det.

Derfor gentager jeg det lidt senere med andre ord:

*Vov at være,
hvad du i Kristus er,
hvad i hans tanke,
hvad i hans kærlighed
og hans øjes
evige lys du er. '*